

MORJE

LIST ZA HUMOR IN SATIRO

Leto I.

V Ljubljani, 15. oktobra 1926.

Št. 3.

Izhaja v Ljubljani 1. in 15. vsakega meseca.

Naslov: Uredništvo in uprava lista «Morje», Ljubljana I., poštni predal. — Objavljeni prispevki se honorirajo, poslani rokopisi se ne vračajo.

Naročnina četrtno 10 Din.

Letna naročnina za inozemstvo:

Amerika . . . 1.50 dolarja

Avstrija . . . 10.— silingov

Francija . . . 50.— frankov

Italija . . . 40.— lir

Nemčija . . . 6.50 zl. mark

Inserati: 65 × 1 mm Din 1.25.

Poštni ček. račun št. 14.568

v Ljubljani.

Radić pred vstopom v vlado.



Radić: «Odprite —! Odprite —! Ni me volja biti zunaj. Če ne pojde z lepa, porabim pa silo. Notri moram na vsak način!»

Pri ordinaciji.

Zdravnik (artistu, ki se producira s požiranjem mečev in sličnih predmetov): «Torej nobenih kavalerijskih sabelj več, nobenih mečev in kuhinjskih nožev, ampak kvečjem še male žepne nožiče in drugo drobnjavo!»

Ob nepravi uri.

V nekem letovišču je imel gostilničar gostilniški lokus precej oddaljen od ostalih prostorov, tako da se je moralo iti tja čez dvorišče.

Nekoč se pritoži gost, da je vedno vse polno muh na 00, kar ni baš prijetno.

«Ob katerem času imate navado, da zahajate tja?» vpraša gostilničar.

«Po navadi grem zjutraj ob 8 ali 9. uri.»

«Seveda, kajpak, ob tej uri ni ravno priporočljivo, pojdite rajši ob dvanajsti uri, takrat so vse muhe v obednici...»

Med kolegi.

— Ti, veš, tako sem jezen, da bi šefu že pokazal zobe, če bi bil zdaj tukaj.

— Pa mu jih pošlji po pošti.

Umestna opravičba.

Nekdo, ki je poslal svojemu prijatelju zamazano karto, je pripisal tole: P. S. Oprosti, karta se je umazala na pošti.

Poezija in proza.

On: «Glej, duša, milijon zvezd, ki jih vidiš na nebu, so priče moje ljubezni.»

Ona: «Rabim samo dve priči pred oltarjem.»

Zamuda časa:

Delavec tovarišu: »Veš kaj, delo je res lepa reč, toda preveč časa se z njim zamudi!«

Vsi trije zadovoljni.

«Ah Ivan,» pravi mlada deklica svojemu zaročencu, «za nama gre nekdo, ki naju že ves čas zasleduje. Kar nervozna sem.»

«Zakaj mi pa nisi tega že prej povedala? Takoj ga bom poklical na odgovor.»

Dekle gre dalje, Ivan pa počaka zasledovalca. «Gospod Kos,» pravi bolj tiho, «žal mi je, da vam ne morem plačati računa. Toda prav ne delate, da hodite za menoj. Zaročen sem namreč z bogatim dekletom in ako počakate do moje poroke, vam bom plačal dolg z obrestmi.»

Krojaču je bilo prav in izginil je v prvo ulico.

«Pošteno sem mu povedal,» pravi Ivan, ko dohiti svojo zaročenko. «Zdaj naju bo enkrat za vselej puštil v miru.»

In dekle si je mislilo: «Kako pogumen je moj Ivan.»

Štiglic:

Gospod državni podsekretar se vozi v vagonu I. razreda in pogleda skozi okno. Dež lije kakor iz škafa in nekje v daljavi šumi Donava kot bi grmelo.

Med potjo si je sekretar najel lepo sekretarico (osebno) in se stisne k nji. Voda narašča, vsa ravan pod nasipom železnice je polna vode, ogromne količine žita plavajo ob progi.

— Ah, kaj srček, zagrniva okno in živiva! Puf — zamahne z roko — kaj nama, če plava cela Jugoslavija!

— Ljubček! —

Vlak piha, voda podira hiše. Dežuje, da malo ne polomi oken. Zagrneta okna, vrata so itak zagrnjena. V kupeju se zmrača. Vlak je privozil v vodo.

— Tako dušica, še kombine . . .

Zunaj se zasveti, celo skozi zastor prisije svetloba! Strela je udarila v drog. Vlak se ustavi. Voda nastopa preko osi vřaka, od ene stopnice do druge.

— Halo, gospod sekretar! Potapljam se. —

— Gospod sekretar, pomagajte! —

— Mrcina, a si zato sekretar, da spiš? Kdo te je pa izvolil?

— Aho — misli sekretar, toda molči — dušica, zlata dušica, skrij se, da te ne vidijo. Čuj — ne morem . . .

— Saj si vendar rekel — da me ljubiš . . .

— O čuj, ne delaj me nervoznega, če vidijo, se precej raznese po vsem svetu in moja žena . . .

— A, ženo imaš tudi? —

— Pst, da te ne slišijo! —

GLAVNO...

Zunaj nastaja vedno večja rabuka.

— Ah! Pojdi na polico, zavijem te v plašč.

— Oblečem se. —

— Ne, ne. Ni časa. Drugam moraš, ne gre. Sedi na okno za zastor.

— Ne morem. —

— Joj, joj! Čujte ljudje, samo malo počakajte, saj takoj pridem. —

Dež še bolj zaliva. V vagonih je že deset centimetrov vode. Ljudje tulijo, v vlaku je grozna panika.

— V kovčeg pojdi! —

— Nočem! —

— Pojdi — dušica daj. Na, tu imaš 100.000 Din, imam jih za izplačilo . . . Naj bo tvoje, samo pojdi. Pomisli na škandal. —

— Gospod sekretar! —

Hitro izmeče stvari iz kovčega in ga postavi z novo vsebino na zofu.

Na hodniku je polno ljudi, s šimičevlji gazijo po vodi, prerekanju, skakanju in javkanju ni konca. Vse obsuje gospoda sekretarja in ga vprašuje za svet. Kofnejo vlado, železnice, vodo, vruga, potomce in vse, za kar imamo jugoslovansko ime.

Konduktar izjavi, da mora vlak obstati, ker so tračnice zrahljane. Voda nastopa vedno višje in treba bo iti na streho. Vse se zažene k izhodu in hiti po lestvi navzgor. Včasih je kateri čofnil v vodo. Dež lije, da je grozno. Tema je kakor ponoči, le konduktarjeva svetiljka se sveti kakor kresnica. Sekretar je v samih hlačah in srajci.

— Prinesite moj dežni plašč, v kovčegu je . . . Ne . . . spet je treščilo.

Konduktar najde v vozu cel kup toaletnih sredstev za dame in gospode, akte, čevljičke in velike čolne. Malo čudno se mu zdi, toda . . . zagleda par 1000dinskih in jih hitro turi v žep.

. . . te vrag, kak teški kufer ma baraba! —

Privleče ga na streho.

— Ne ta kovčeg — kriči sekretar. — Zunaj je! —

Malo se svita, dež lije vedno enakomerno.

— Naj nesem nazaj? —

— Ah kaj — zamahne z roko — glavno sem jaz, vrag po 100.000 Din. Glasno: Vrzite v vodo! —

— Ne, ne! Zākriči tanek glasek v kovčegu.

— Vrzite! —

— Ne! Ubijete me! —

Kovčeg se odpre in iz njega se izkobaca devojka v Evini garnituri in raztresajo se tisočaki, ki jih veter razpihava na vse strani.

— Vagabund! Vucibatina! Bitanga! Magarac, sekretar, klipan jedan, šuft jedan, prasec jedan . . .

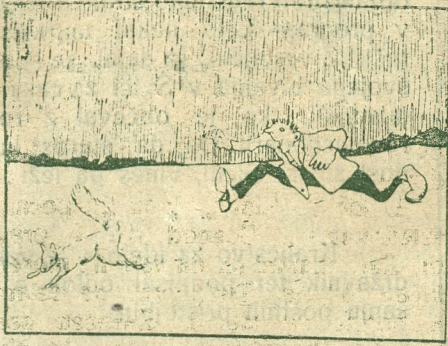
Sekretarju se zvrtil. Čof, pa je v vodi, pije in v glavi mu krožijo misli. — Oh kaj — neka nosi vse skupa vrag — glavno sam ja . . . in se vřovi za odplavljeno streho.

— Kako dobro, da jo je odneslo, sicer bi bil v naši domovini jedan njen up manje (devojka misli inače) — si misli. K vragu s krediti, naj si pobirajo tisočake, katere sem jaz raztrosil.

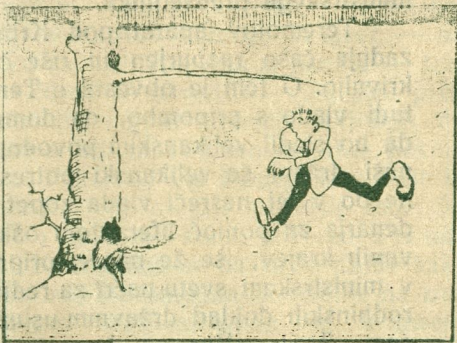
Plava, plava . . . Vse plava, Tisočaki, pšenica, hiše. Na tramu pa sedi »vucibatina« in misli:

— Glavno sam ja . . .

Miško in lisica.



Miško — hoja! —
za lisico:
da ujame
jo tatico.



Smuk lisica
v luknjo šine,
lovcu kakor
blisk izgine.

Odrezal se je.

Ko je bila zadnjič v naši fari birma, so ob prihodu pozdravile škofa vse korporacije in društva v fari, med drugimi tudi gasilci s stotnikom na čelu. Po pozdravu raznih zastopnikov je škof nagovoril tega in onega. Gasilce vpraša: »No, koliko vas pa je, gospod stotnik?« »Vaša Prezvzišenost, pokorno javljam, vsi smo, samo eden fali!« Škof se je nasmehljal in odšel dalje. — Drugi dan pri odhodu iz fare vpraša zopet stotnika: »No, koliko vas je pa danes, gospod stotnik?« »Vaša Prezvzišenost, pokorno javljam, ravno toliko kot včeraj!«

Pri zdravniku.

Zdravnik: »To veste, globoko dihanje uničuje bacile.«

Bolnik: »Toda, gospod zdravnik, kako jih naj prisilim, da globoko dihajo?« S.

Pogovor.

»Na zadnjem plesu je prišla gospodična Mejač v čudni obleki.«

»Čudni obleki? Kako?«

»Pomislite, popolnoma zapeto.«

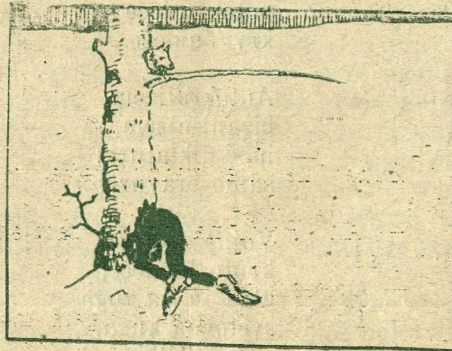
»Nemogoče.«

»Častna beseda.«

»Oh, kako nespodobno.« S.

Kako znajo štediti.

Ko so se naši peljali zadnjič v Maribor z vlakom, so bili hudo žejni. Na postaji, kjer je vlak malo časa postal, so pa videli, da poleg kolodvora iz neke hiše Bog roko ven moli. Hitro so jo mahnili notri in si sprva z velikimi, potem pa z malimi požirki hladili žejo. Ko pridejo na kolodvor, z žalostjo ugotove, da jih vlak ni počakal in že jim je bilo žal za potrošeni denar v gostilni. Kar pride Brihtnežu pametna misel na um in predlaga: »Da potrošeni denar zopet na drugi strani prihranimo, predlagam, da gremo do druge postaje peš!« »Živijo!« in mahnili so jo naši s plačano vozovnico peš po progi, da tako krijejo izdatke z novimi prihranki.



Urno Miško
za pretkanko:
»Ali dobil
sem te v zanko?«

Iz lastne izkušnje.

»Povej, oče, zakaj so smeli francoski kralji vladati s štirinajstimi leti, oženiti se pa šele z osemnajstimi?«

»No, dečko moj, ker je vladati kraljestvo lažje kot obvladati ženo.«

S.

Pri požaru.

»Ali je že vsa živina iz hleva?«

»Vsa. Samo vodja požarne brambje je še notri.« S.

Iz časopisa.

Divje tekoči mesarski pes se je zaletel pri oglu stoječemu in nič slutečemu očesu postave med noge, da je padlo po dolžini na trebuh. S.

Med prijateljicami.

»Ti si se seveda branila, ko te je hotel predrznež poljubiti?«

»In kako! Tako sem ga zdelala, da sem mu potem iz samega usmiljenja dala prostovoljno tri.« S.

Dvojne vrste zrcalo.

Gospod papa reče hčerkama: »Amalija in Emalija, pripravita se, pojdeteta z menoj na sprehod!«

Takoj se oglasi mama: »Ne, z menoj pojdeteta na koncert!«

Papa: »Z menoj pojdeteta. Sicer pa, zakaj bi morale s teboj na koncert?«

Mama: »Ker se to bolj šika. Bodo vsaj gospodje videli najine hčere in mene pa bodo rekli: Lepe hčere. Tudi njih mama je morala biti v mladosti zelo lepa.«

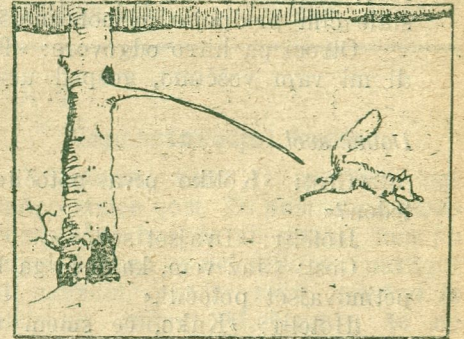
Papa: »Neumnica ti, ravno narobe je res. Ako bodo gospodje videli tebe in hčeri, bodo takoj sprevideli, da bodo nekoč hčeri istotako grdi kot si sedaj ti in nobeden hčera ne bo več pogledal, tem manj pa — poročil.«

Skrbni sluga.

Neki gospod se je pripravil na pot. Naroči svojemu slugi, naj ga zjutraj pokliče, ko bo ura dve. Služabnik ga pa pokliče že ob polnoči ter ga na vso moč strese, da ga predrami.

Gospod, zelo zaspan, nejevoljno vpraša: »No, kaj je že dve ura?«

»Ne«, odgovori sluga, »zdaj je šele polnoči, jaz sem vam le hotel povedati, da lahko še dve uri spite.«



Miško išče
ves se umaže,
lisica zunaj
fige kaže.



Miško venkaj
prikobaca
toda kakšen,
pasja taca!

Črna sta mu
nos in lice,
gleda: nikjer
več lisice!

S. J.

Objava.

V neki vasi je bila razširjena pasja steklina. Radi tega je izdal župan sledečo objavo:

»Vsi tisti, ki imajo pse, morajo nositi nagobčnike.« S.

Po operaciji.

Neka modna dama se je pustila operirati na slepiču. Po operaciji reče zdravniku:

»Sedaj ste me lepo razrezali.«

»Da, da,« odvrne zdravnik. »S tako izrezanimi oblekami kot ste hodili dozdaj, ne boste več smeli iti.« S.

Grbec in slepec.

Grbec je srečal zgodaj zjutraj znane človeka, ki je imel le eno oko.

»Dobro jutro!«, pozdravi zabavljivo enooki, »danes si že zgodaj svojo butaro naložil.«

Grbec odgovori: »Res je zgodaj, ker vidim, da imaš ti še komaj eno okno odprto.«

Prijazno voščilo.

Male šolarice pridejo gospodu učitelju novo leto voščiti.

Učitelj jih prijazno sprejme in reče: »Želim, da bi v novem letu postale čim pridnejše in pobožnejše!«

Otroci pa hitro odgovore: »To tudi mi vam voščimo, gospod učitelj!«

Dober svet.

Gost: »Koliko piva potočite na teden?«

Hotelir: »Dvajset sodov.«

Gost: »Jaz vem, kako bi ga lahko petindvajset potočili.«

Hotelir: »Kako, če smem vprašati?«

Gost: »Natakajte vselej — polne vrčke!«

Med damami.

Starejša dama reče mladi: Jaz sem se v svojih mladih letih mnogo ukvarjala z ženskim vprašanjem.

Mlada odgovori: Jaz se ne pečam z ničemer, ker se drugi dovolj ukvarjajo z menoj.

Vedno enak.

Profesorjeva soproga: Ti, jaz mislim, da je vlomilec v sobi.

Profesor: Pojdi in reči mu, da sedaj nimam časa.

Počasni brzojav.

A.: »Saj je vendar veselje, da brzojav vse tako hitro opravi.«

B.: »Kaj hitro! Le molči, že šest tednov je, kar sem svojega očeta brzojavno prosil za tisoč dinarjev, a še danes nisem prejel niti pare.«



Apoliticus:

Pan Europa.

Sive temine
črne globine
kruti spopadi
na barikadi.

Glavorezilni
stroji kosišni,
potoki rdeče
krvi šumeče.

Autokratizem,
bizantinizem,
moč diktature:
same bravure.

Vojne nesreče
kruto besneče,
glad in pa tuga
svetovna kuga.

Konec moritev,
miru vrnitev,
druga že hidra
glave zdaj dviga.

Novi so -izmi
zdaj nastopili,
novi se pojmi
zdaj izeimili.

Tu špartacizem,
tam boljševizem,
prej šovinizem,
danes fašizem.

Nova imena,
stare navade,
druge oblike,
stare fasade.

Saj nam že stari
Akiba ugotavlja,
da na tem svetu
vse se ponavlja.

Kadar Evropa
vse to spozna,
takrat ne bo več
tuge, gorja.

Takrat bo pan
mogočen gospod,
takrat doživel
bo svoj preporod.

»Pravijo, da hoče stari Pašić reorganizirati radikalno stranko ter uvesti v program celo nekaj marksističnih točk. Z veseljem, je dejal, se spominja svojega bivanja v Švici za časa svoje mladosti, ko je občeval z ruskimi revolucionarji. Da, da, starost in mladost sta si slični, vmes pa leži ...

»Kraljestvo za idejo!« je vzkliknil državnik ter podpisal odlok o povišanju poštnih pristojbin.

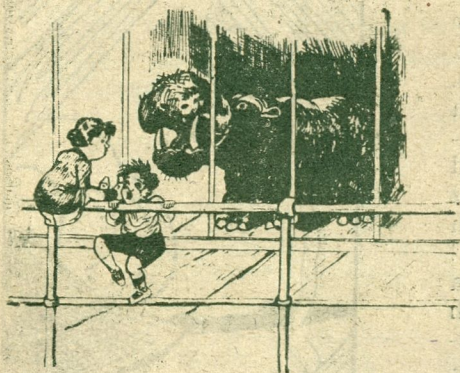
Gospod Teremot ima pod Krtino aparat, ki meri tresljaje. Ta aparat je tako občutljiv, da je zabeležil celo tresljaj, ko je padel Radić iz vlade, kaj šele, ko je telebnil Pašić s stolca ministrskega predsednika.

Teremotov aparat pod Krtino je zadnje čase razburjen in riše čudno krivuljo. O tem je obvestil g. Teremot tudi vlado s pripombo, da domneva, da bo sledil velikanskim povodnjam v naši državi še velikanski potres. Da ne bo v tej nesreči vlada zopet brez denarja za pomoč liferantom oškodovanih krajev, se že naprej pripravlja v ministrskem svetu načrt za redukcijo rodbinskih doklad državnim uslužbencem. Apel: »Ker so žene in otroci državnih uslužbencev »drugi poziv« patriotov v nesrečah itd.« se, mislim, že tiska.

**Č E S E N .**

Gotovo še ni čul vsak in vsaka o česnovi zdravilni moči? Da odpravlja v prvi vrsti otrokom gliste, je menda že vsaki materi znano, a da pomladi starce in jim zopet odpre zamašene žile, to pač še ne ve vsakdo, ker če bi sredstvo vsak vedel, bi ne bilo nič več starih ljudi na Kranjskem. Jaz ga pa vem, a ga povem šele, ko postanem sama zopet mlajša, da vam tako doprinesem dokaz resnice. Pljučne bolezni tudi ozdravi česen in lepo nanizan na nit in nošen liki ogrlica okrog vratu,

V menažeriji.



Anica: «Glej, popolnoma tak kot naš stric!»

Jožek: «Neumnica ti! Pri našem stricu je vendar en zob zlat!»

Stiglic:

MARIČKA S HRVATSKEGA.

Marička, ki služi že celega pol leta tam doli v velikem Zagrebu, se je malo pripeljala domov pogledat svoje domače. Veseli so je bili, purana so spekli njej na čast. Pomislite, taka gospodična v borni slovenski vasi. Mislim, da bi bilo vredno njej na čast postaviti graniten spomenik, ki bi pričal poznim rodovom, da so bili nekdanj tako znameniti Slovenci (takrat jih morda sploh ne bo več).

Marička in Jože, ki je na dopustu, gresta v cerkev. Če pomislimo, sredi kmečkih neotesancev dva »manikirana meščana«, kot ona mislita. Marička gleda z visokega. Kako bi tudi ne; male čevljičke ima na konico, krilo kot zvonček in klobuček in hubi glavico. Če bi vi to videli! Sosedov Jaka misli, da ima pišker na glavi, toda kdo bo poslušal Jaka. Nekateri fantje gredo seveda par korakov za njo in se menijo.

— Hudič, šikana je postala Marička.

— Kako to, da hodi tako krumlasto?

— I veš, nogi si je dala »sprešat«. Kaj veš, kake tace je imela prej?

— In kosmate, šepne eden, skozi take nogavice bi se moralo videti.

— Gospoda ima tako »žavbo«, da se namažeš z njo po dlaki in gre k vragu.

Toda to so neotesanci. Marička nas zanima. Pozabila je seveda slovenski, to je najbolj potrebno. Jaka jo mimogrede vpraša, kako ji še kaj gre.

— E, pa da. Dabome, dobro.

— Marička, po naše ne znaš več?

— Zaboravila sam. V Zagrebu se kaže sve hrvatski.

Presnete tujke.

Anda: No, Vanda, kaj ti ne greš danes k birni?

Vanda: Ne, botrica je šla te dni v konkurz.

Anda: Je-li to zelo daleč? Z vlakom ali z avtomobilom?

Abeceda rešila žrljenje.

Mlad gizdalinček piše resnejši dami: »Utopim se, ako mi ne daste vsaj malega dokaza protiljubezni. Vsaj par yrstic želim od Vas, da bom nosil pi-semce kot talisman.«

Z obratno pošto prejme od dame pismo: »lepo pisano — malo abecedo.«

Časopiši niso beležili nobenega utopljenca.

Joža prihrdi: »Basama terem tem, da, vse hrvatski. Marička zna sedaj samo hrvatsko.«

Jaka misli, da je itak vseeno in gre.

— Kako je ovde pusto. Več komaj čakam, da dojde prvi »šnelcug« i nas odfura natrag. Tam ima toliko zabava... Vidiš, take nore »šolne« kak jih imaju tu bi ne htela imati.

Gresta v gozd. Joža dregne Maričko, Marička pa njega.

— Bi se šla metat, Marička?

— Što si ti gemajn. Zaboravil si slovenački, ali »pamatnih« slovenačkih šega nisi. V gradu se celivaju, znaš?

In se poljubita.

— To ni nič. Brkova ne smeš imati. To je ludo, ja ču te obrihtati.

Zvečer pri plesu je Jože brez brk. Z Maričko pleše, da je veselje, skače pol metra visoko in zapoveduje godbi. Fantje ga zavidajo, prosijo Maričko, ali ona ne razume nič, je sve zaboravila.

Jaka pravi: »Veste, Jože si je dal zato obriti brke, da se z Maričko po zagrebačko kljunčka.« Vsi se smejejo in Jaka pripoveduje, kaj vse je videl v gozdu in še več. Marička vzkipi in Jože bi ga zabodel, če bi ne videl, da so vsi z njim.

— Lažeš — vpije Marička.

— Ah Marička, oprost. Nisem te hotel žalit, mislil sem, da ne »razumes nič«, da si »zaboravila slovenački«.

Jejhata, to je bilo smeha. Marička in Jože jo popihata.

Kaj šimy čevlji in hubi frizura, zoper to naj se borijo drugi modrijani, za jezik gre, za slovenski jezik, ki ga tako radi »zaboravijo«.

Tudi starost ne ovira pri hoji, ako nosite čevlje tvrdke



R. STERMECKI, Celje št. 72, povrhu tega pa si prihranite mnogo denarja, ker tako dobre kakovosti in tako moderne oblike nihče ne prodaja po tako nizkih cenah. — Ilustrovani cenik zastoj, 24-3 Trgovci engro cene. 8

JOS. HÖFER, Maribor,

42 10. oktobra ulica štev. 2.



Trgovina z muzikalijami, godbenimi instrumenti, gramofoni in glasovirji.

Iščemo

spretnega nabiralca oglasov v Ljubljani. Ponudbe na upravo »Muh« pod šifro »Nabiralec«.

Saj ni mogoče.

Malega Mitjo, ki rad posega na skrivaj po sladkorju, mamica kara: »Mitja, tega ne smeš, je greh, vidiš, kako se bogec krega...?«

Ko nekoč ravno zopet sega po sladkorju, trešči zunaj z vso silo in Mitja ves preplašen zakriči: »Mama, mama — zaradi tako majhnega koščka pa je tako hud?!« P. P.

Pozor! Odjemalci večje množine popust! Samo ročno izdelovanje.

Na drobno!

Na debelo!

D. URŠIČ

čevljarna

41 CELJE-BREG

Naznanjam cenj. občinstvu, da imam vedno večjo zalogo vsakovrstnih moških, ženskih in otroških čevljev ter pošiljam na željo brezplačno cenik. Odpošiljam po pošti.

L. Ornik

Maribor, Koroška cesta 9.

Vse oblačilne predmete na obroke.



Švedski standard pisalni stroj „**HALDA**“ model 12
izdelek svetovno priznanega švedskega dela, industrije in tehnike.

Generalno zastopstvo za vso Jugoslavijo:

Ant. Rud. Legat & Co, Maribor, Slovenska ulica 7.

Telefon 100

Krajevni zastopniki se iščejo.

Telefon 100

Vinko Vabič, Žalec

◆ kupuje po najboljših cenah hmelj.
◆ Prodaja najceneje vse vrste
◆ 27 umetnih gnojil. 6-2

M. RAUCH

Veletrgovina stekla in porcelana
CELJE, Prešernova ulica št. 4.
Priporoča svojo bogato zalogo raznovrstnih
šip, slik in vse v to stroko spadajoče predmete.

V Mariboru kupiš

najceneje pri

„Prvi mariborski oblačilnici“

21 na obroke. 4

Maribor, Meljska cesta 29.

Mi smo pa mi.

Italijan: Italija najvišje obdačuje
inozemске produkte.

Nemec: Mi imamo najvišji davek
na alkohol.

Boliševik: Mi nalagamo najvišji
davek na ples in luksus.

Jugoslovan: Mi pa na prosvetne
institucije.

Stavbno mizarstvo ter najrazličnejše
pohištvo izdeluje točno po naročilu

Peter Laharnar

39 mizarski mojster
Gaberje pri Celju št. 69.

Prodaja tudi na obroke.

Franc Bernhardov sin

Gustav Bernhard

zaloga stekla in porcelana
Maribor, Aleksandrova 17
1-1 En gros. En detail. 20

Drage «Muhe»!

Tole zgodnico mi je povedal zadnji
tovariš Lojze, in zdi se mi skoro
verjetna.

Gospod Vilček pride nekega dne
pijan kot čep v pisarno in sede za
pisalni stol, strahoma pričakovaje burje,
ki bo zdajpazdaj privihrala izza še-
fovega kupa papirjev. Odpre dnevnik
blagajne, potihoma zakolne na nagro-
madeni kup pošte — ozke rubrike in
številke zaplešejo pred krvavo pod-
plutimi očmi najbolj divji Tango, tako,
da Vilček težko vzdihne.

Zapeljive oči kontoristinje se hu-
domušno zablistajo izpod visečega
čopa bubi-frizure, ko se nje lastnica
skrivaj ozre v blagajnika in vnaprej
radujoč se efekta svojega poročila
javi: «Šef je v Zagrebu. Naročil je,
da ga danes zastopate!»

«In ti šele sedaj poveš! A jaz
sem tako o žejen! Če pride
kdo . . . saj veš!» — Reki se Vilček
odguga v kantino, da moderno ozdravi
svojega mačka z nemodernim briz-
gancem.

Ob 10. uri telefon: «Halo o-o-o!
Tu šef, gospodična; dajte blagajnika!»
Telefonska slušalica še njoha, ko
je Tončka že v kantini: «Hitro! Šef!
Na telefon!»

«Jaz — za Boga — Tončka! Reci
mu . . . reci . . . da . . . Kar hočeš
reci! Da sem odšel na carinarno. Go-
vori ti z njim! On ima tako oster nos
— a meni grozno smrdi alkohol iz
ust — takoj bo čutil, da sem nalokan...»



Bedak ima srečo.

Dunajski fijaker pride v banko in
zahteva srečko št. 42. Uradnik brska
in brska in slednjič res najde št. 42.
Fijaker veš zadovoljen hiti s svojo
srečko domov.

Čez mesec dni zadene srečka
glavni dobitek.

Ko pride lastnik v banko po denar,
ga vse osobje interesirano sprašuje,
kako je prišel ravno na to številko.

Mož pojasnjuje: «Bilo je tako!
Sanjal sem, da ležim v popolnoma
prazni sobi. Ko se ozrem, vidim na
vseh štirih stenah same ljube šestice,
ko se ozrem v strop — same šestice!!
na tleh — same šestice!!! In računam
sem: Šestkrat šest je — — dvain-
štirideset in — — zadel sem pravo
številko!!» P. P.

Premog „Peklenica“

6-1 izvrstno, najcenejše kurivo. 38

Glavni zastop
in zaloga: Maribor, Cankarjeva ul. 1.

LASTNI DOM

registrovana kreditna in stavb. zadruga
26 v Celju 24-2

Prešernova ulica št. 6.

Sprejema hranilne vloge in jih obre-
stuje najugodnejše. Pri naložbi zneska
po Din 20— se dobi hranilnik na
dom. Daje posojila in menične kredite.

Dopisovanje.

28 letni mladenič, trgovec, išče tem potom
znanja z 18 do 24letno simpatično gospodično.
Ženitev ni izključena. Ponudbe pod šifro:
«Pomlad v jeseni» po možnosti s sliko na
40 poštni predal 13, Celje.

Takoj ga je razumel.

Med rudarji, ki so odšli na Fran-
cosko v rudokope, je tudi naš France.
Pri vpisovanju ga vpraša inženjer
francoski:

«Parlé francé?»

«Prou, gasput, ta prau,» odgovori
France ves vesel. «Atkud pa vi mene
poznate? Jest s'm tist, jest, Barletov
France! — Kaku pa drgač, ste še kej
zdrav, gasput?»

Josip Karničnik

3-1 modna trgovina

Maribor, Slovenska ul. 10

Volna, pletenine, drobnina,
perilo, galanterija, parfumerija.

Zaloga „**KARO**“ čevljev
po originalnih cenah.

32 Gaspari-Faninger naslednik 10
Slavko Černetič,
Maribor, Aleksandrova c. 23.

Načrt o popravi škode.

Novinar in minister se pogovarjata o popravi škode, nastale vsled zadnje povodnji.

Novinar: Gospod minister, kako mislite popraviti škodo v Vojvodini?

Minister: Ceste popravimo s kulukom, to gre naglo, če žandarji pazijo. Železnice pa tako niso dosti poškodovane.

— In nasipe?

— Nasipi itak ne vzdržijo vode, škoda truda! Da, mogoče pošljemo komisijo tja, pa bo.

— In škoda na polju?

— Ljudi pošljemo v Slovenačko, tam jim bo dobro.

— In denar od Rdečega križa?

— Se da za davek, katerega oni sedaj ne morejo plačati. Za vlak, v katerem se peljejo v Slovenačko. Za municijo, katero smo porabili pri razstreljevanju nasipov in odškodnino državi za zajce in srne, ki so proč. Tako in basta.

Nova jed.

Mali Ivo vidi v delikatesnem oddelku mešanè trgovine muholovke »Medos«, na katerih je prilepljenih vse polno muh, ter vpraša mater:

Mamica: kako se pa te muhe uporabijo, ki jih tu prodajajo.

Uganka.

Katere besede so se uradniki včasih najbolj veselili, dijaki pa najbolj bali?

Odgovor: Imenovan biti.

Vedno galanten.



Kljub svoji onemoglosti si naš starina baje najbolj želi, da bi vodil našo ohromelo politiko.

Našim prodajalcem in naročnikom.

Nekateri prodajalci in naročniki so drugo številko prejeli šele 6. ali 7. t. m. Prosimo dotične, naj se zaradi tega ne hudujejo na našo upravo, kateri je ta nezgoda tudi zelo neljuba. To zamudo je zakrivila železnica, ki je prevažala našo naklado iz Celja v Ljubljano brzovozno celih 7 dni. Preskrbljeno pa je, da se to v bodoče ne bo več zgodilo. Uprava.

Dve lovski.

Žena: «No, ali si kaj vstrelil?

Mož: «Sem.»

Žena: «Krasno! Ali je že v kuhinji?»

Mož: «Ne — v bolnici.»

«Včeraj si rekel, da si vstrelil pet zajcev, danes pa trdiš, da jih je deset»

«Seveda, pomisli vendar, kako hitro se zajci množijo.»

V pričakovanju.

Gospod: Gospodična, oprostite, koga pa čakate tako dolgo?

Gospodična: Onega, ki bo prej prišel.



V zdravilišču.

«Oprostite, gospod, tukaj je nov račun, na prejšnjem smo še pozabili zaračunati razsvetljava.»

«Aha, zatorej mi je bilo tako črno pred očmi, ko sem pogledal račun.»



Izdala jo je.

Gospa, ki je pričakovala neljub obisk, je naročila služkinji:

«Rezi, če pride gospa N., ji recite, da me ni doma.»

Kmalu potem pride res gospa N., kateri pa služkinja v ljudo pove, da gospe ni doma. Tedaj pa se oglasi za njenim hrbtom mala Milica:

«Rezi, kaj pa lažeš! Mama je vendar v sobi!»

Nalog.

Vojak: Vozil sem se s čolnom in videl, kako sta se dva človeka komaj meter daleč od mene potopila.

— In ju nisi rešil?

Vojak: Ne, imeli smo nalog, da rešujemo samo jelene in zajce, kdor bi storil karkoli drugega, bi dobil tri mesece zapora.

Podružnici

našega lista se nahajata tudi v Mariboru, Aleksandrova cesta 45, in v Celju, Zavodna št. 96 (poštni predač 13).

Listnica grafologa.

Za dobro grafološko analizo je treba neprisljano napisati vsaj 15 vrstic. Pismo je opremiti z nadpisom in po možnosti tudi s podpisom. Obenem je navesti spol in tojstne podatke. Pismu je priložiti Din 5 — za upravne stroške. Obsežnejše analize ali ugotovitve anonimnih piscev pa dogovoru. Diskretnost zajamčena.

E. M. v B.: Vi posedujete obsežno duševno obzorje in smisel za lepoto. Dalje ste idealni, inteligentni in dobrosrčni, toda tudi precej svojeglavni in trmasti. Vaša fantazija je zelo bujna in včasih uhaja na pota, ki človeka vodijo v strasti. Le okrepite voljo in vrzite vse take nezdrave vplive iz duše. — Dalje ste tudi precej domisljavi. Svojo osebo smatrate za vzvišeno nad ostalimi ljudmi, radi tega tudi javnost vaših vrlin in Vas ne upošteva tako, kakor bi zaslužili. Sicer a domnevam, da ste še mladi. Čas bo ublažil vašo notranjo disharmonijo, da postanete vzor svojim vrstnicam.

H. v K.: Vi ste štedljivi, vztrajni in precej ponosni na svojo zunanost. V vsakdanjem življenju zasledujete take cilje, ki donajajo osebne koristi. Mislim, da ne sodim preostro, ako Vas uvrstim med štreberje. V ostalem ste precej temperamentni in občutljivi. V svoji notranjosti gojite tudi dobrosrčnost, žal le da radi stremljenja za užitkom ne pride pogostoma do veljave. — Nedvomno je, da posedujete še druge dobre lastnosti, katerih pa radi kratke vsebine pisma ni možno ugotoviti. Samo 6 vrstic je vsekako premalo za grafološko analizo. A. Z.

Listnica uredništva.

G. Ratomir, Z.: O priliki porabimo. — G. F. G., P.: Porablivo o priliki! — G. F. Š., C. O.: Veseli nas, da hočete delovati za naš list tudi z zbiranjem naročnikov. O tem Vas še obvestimo. Od poslanega nekaj porabimo. — G. dr. J. B.: Slike zaenkrat obdržimo. Kar bomo objavili, bo honorirano, kar ne bo za našo uporabo. Vam pošljemo nazaj. Morda pride šele v oznejših številkah na vrsto, ker smo zaenkrat preoblozeni. — G. F. P., Z.: Sličnega gradiva imamo obilo; poskusite samo s humorjem v besedi, ker za ilustracije moremo izbrati samo najboljše blago. — G. F. P., P.: Stvar je preveč osebna in lokalna, s čimer se naš list ne more ukvarjati.

Izdajatelj in odgov. urednik Ivan Kavcic v Ljubljani. Tiska Zvezna tiskarna v Celju, za tiskarno odgovarja Milan Četina v Celju.